

и новую сущность которую я хотел бы рассмотреть в контексте политических, экономических и социальных изменений в наших странах в новой политической реальности.

Анализ процесса и предварительных результатов реформ: политической системы (переход к парламентско президентской форме правления), экономической системы, аспекты интеграции Украины с ЕС и Кыргызстана со странами ЕАЭС, особый интерес может вызвать текущий опыт Кыргызстана в разрешении спорных ситуаций с соседями по региону. Особенно в контексте «расправления крыльев» новым (старым) авторитетным актором в Центрально азиатском регионе, Узбекистаном с новым лидером, который объективно перехватывает инициативу в самоопределении региона в целом.

Борисов М. Ю.

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

АГРАРНІ КООПЕРАТИВНІ ТРАДИЦІЇ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Протягом останніх 100 років сільськогосподарська виробнича та споживча кооперація були і залишаються невід'ємною частиною аграрного сектору України. Ще на початку ХХ століття, завдяки державній підтримці Уряду П.А. Столипіна, кооперативний рух в українських губерніях Російської імперії став вагомим економічним і суспільним силою. К 1917 року практично половина селянських господарств брала участь в діяльності різних кооперативів, більшість з яких була кредитними, що пояснювалось, з одного боку, обмеженістю фінансових можливостей окремих господарств (хуторів), а, з іншого боку, пояснювалось саме державною підтримкою цього руху [1].

Швидкий розвиток кооперативних форм господарювання в українських губерніях сприяв тоді тому, що в 1912 році було утворено центральний орган товариства українських кооператорів під назвою «Наша кооперація», а вже в 1913 році в Києві відбувся Всеросійський Кооперативний з'їзд, що, своєю чергою, стало одним з наочних свідчень успішного розвитку кооперативного руху саме на теренах України.

Варто зазначити, що в цей же час кооперативний рух поступово розвивався і в Галичині, яка до Першої світової війни входила до складу Австро-Угорської імперії і де в 1904 році кооператорами та «Просвітою» було засновано об'єднання «Ревізійний союз українських кооперативів» (РСУК). На відміну від Російської імперії, майже всі кооперативи Галичини формувалися за національною ознакою (українські, польські, єврейські), що посилювало конкуренцію між ними, але не сприяло створенню єдиного потужного кооперативного руху [2].

Дослідження кооперативного руху Галичини напередодні Першої світової війни та в період між світовими війнами також велись і ведуться переважно за національною ознакою, що ускладнює отримання повної об'єктивної картини розвитку аграрної кооперації за цей час в даній частині України [3]. Тим не менше, є всі підстави стверджувати, що аграрні кооперативні традиції в сучасній Україні мають тривалу і багату історію на всьому її просторі, оскільки, як Польща, до складу якої в період між світовими війнами входила Галичина, так і радянська влада на решті території України, змушені були рахуватися з потужним кооперативним рухом.

На сучасному етапі економічного розвитку українська держава законодавчо підтримує аграрну кооперацію низкою Законів, серед яких Закони «Про кооперацію», «Про сільськогосподарську кооперацію», «Про споживчу кооперацію» та чисельні Укази Президента і Постанови Кабміну. Сільськогосподарські виробничі та обслуговуючі кооперативи існують в усіх регіонах країни. Переважна більшість з них – це СОК молочарські та з обробки землі і збирання врожаю [4].

Разом з тим залишається багато питань подальшого розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні, зокрема питання інфраструктурні. В першу чергу, це побудова і налагодження сучасного аграрного товаропровідного ланцюжка, що складається з

виробництва, переробки, упаковки, транспортної логістики, складської логістики, комплексувальної логістики і рітейлу.

Невирішеними також протягом тривалого часу залишаються питання обігу земель сільськогосподарського призначення, що пов'язано з відсутністю відповідного закону, питання довгострокових доступних кредитів сільгоспвиробникам та питання дотацій на сільгосппродукцію, які, незважаючи на обіцянки Уряду і Міністерства агрополітики, переважно дістаються великим агрохолдингам замість індивідуальних виробників та кооперативів [5].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Борисов М.Ю. Актуальні риси Столипінської аграрної реформи. // Історія народного господарства та економічної думки України: зб. наук. праць. – Вип. 49 / Гол. ред. докт. екон. наук В.В. Небрат – Київ: ДУ «Ін-т економіки та прогнозування НАН України, 2016. – С.79-92.
2. Футала В.П. Український кооперативний рух у міжвоєнній Польщі: стан і тенденції дослідження проблеми протягом 1950-1980 років. // Вісник Львівської комерційної академії. Серія Гуманітарні науки. – 2013. – С.128-135. [Електронне джерело] – Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Vlca_Gum_2013_11_15.pdf
3. Пинда Л. Українські господарсько-кооперативні часописи Галичини 1920-1930 років. // Вісник Львівського ун-ту. Серія книгозн. бібліот. та інф. технол. 2015. Вип. 10. – С.198-213. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/bibliology/article/view/4193/4228>
4. Ковальова О. Правове поле розвитку сільськогосподарської кооперації потребує змін. 14.02.2017. Міністерство аграрної політики та продовольства України. [Електронний ресурс] – режим доступу: <http://minagro.gov.ua/uk/node/23256>
5. Шеремета В. Ефективним механізмом ринкового посилення малого виробника є кооперація. 30.03.2018. Міністерство аграрної політики та продовольства України. [Електронний ресурс] – режим доступу: <http://minagro.gov.ua/uk/node/25535>

*Алексєєвська Г. С.
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова*

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ МЕТОДІВ МОНЕТАРНОЇ ПОЛІТИКИ В ЯПОНІЇ

Японія – острівна країна, розташована на архіпелазі, що складається з понад 6,8 тисячі островів, які зігнутим ланцюгом близько 3800 кілометрів простягнулися вздовж східного узбережжя Азії. Незважаючи на невеликі розміри, Японія є великою економічною державою в сучасному світі. І безумовно монетарна політика є невід'ємною частиною економічного розвитку країни. Особливо цікава нетрадиційна монетарна політика, яку проводить центральний банк Японії.

Банк Японії є першим центральним банком, яким були схвалені і застосовані нетрадиційні методи монетарної політики. Банк почав проводити раніше не вживані заходи монетарної політики, наприклад, політика кількісного пом'якшення, нульовою процентної ставки ще з кінця 1990-х років.

Економічний розвиток Японії наприкінці минулого століття характеризувався початком тривалої стагфляції. На початку 1990-х Японія зазнала краху бульбашку нерухомості, після чого йшла фінансова криза у другій половині 1990-х років. Валовий внутрішній продукт з 1990 по 1995 рр. збільшувався в дол. США, але дійсно приріст ВВП не був значним. Протягом наступних трьох років спостерігається зниження даного показника, і приріст ВВП приймає негативне значення. У 1999 році можемо спостерігати різке зростання ВВП, але в наступні роки знову зниження.